

JULIA QUINNOVÁ
BRIDGERTON

—♦♦♦—
NA CESTE K SOBÁŠU

Julia Quiniová

BRIDGERTON

NA CESTE K SOBÁŠU

Pandora
www.vydavatelstvi.pandora.cz

2022

Julia Quinn

ON THE WAY TO THE WEDDING

Copyright © 2006 by Julie Cotler Pottinger

All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2022 by Cora Design

Slovak edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-027-0

*Pre Lyssu Keusch.
Pretože si moja editorka.
Pretože si moja priateľka.
A tiež pre Paula.
Len tak.*

Julia Quinnová

Na ceste k sobášu

Cesta k sobášu je trnistá, pretože:

po prvé: Gregory Bridgerton sa zamiluje do nesprávnej ženy,

po druhé: tá nesprávna žena je zamilovaná do niekoho iného, ale

po tretie: Lucy Abernathyová sa rozhodne do toho zasiahnúť; avšak

po štvrté: nechtiac sa zamiluje do Gregoryho, čo je celkom nevhodné, pretože

po piate: je prakticky zasnúbená s lordom Haselbym, ale

po šieste: Gregory sa nakoniec tiež zamiluje do Lucy.

Z čoho vyplýva, že sa všetci dostanú do poriadnej šlamastiky.

Ako to všetko nakoniec dopadne? To sa dozviete v tejto ohromujúcej záverečnej časti série Bridgerton od neprekonateľnej Julie Quinn.

Prológ

Londýn, neďaleko St. George, Hanover Square, leto, 1827

*P*ľúca mal ako v ohni. Pálili ho pri každom nádychu i výdychu.

Gregory Bridgerton bežal.

Bežal ulicami Londýna, nevšimal si zvedavé pohľady okolostojacich. Pohyboval sa v zvláštnom, pravidelnom rytme - jedna, dva, tri, štyri, jedna, dva, tri, štyri - ktorý si odrátaval, a ktorý ho poháňal vpred spolu s myšlienkou na jednu jediná vec.

Kostol.

Musí sa dostať do kostola.

Musí prekaziť svadbu.

Ako dlho už beží? Minútu? Päť? Nevedel, nedokázal sa sústrediť na nič iné, len na svoj cieľ.

Kostol. Musí sa tam dostať čo najskôr.

Obrad sa začal o jedenástej. Obrad... Tá vec sa nikdy nemala stať. Ale ona to aj tak urobila. A on to teraz musí zastaviť. Musí ju zastaviť. Nevedel ako a nevedel prečo, ale vedel, že to, čo práve teraz robila, nebolo správne.

Aj ona predsa musela cítiť, že to nie je správne.

Bola jeho. Patrili k sebe. Vedela to. Dočerta, ona to vedela!

Ako dlho môže trvať svadobný obrad? Päť minút? Desať? Dvadsať? Nikdy predtým tomuto detailu nevenoval pozornosť. Nikdy mu ani len nenapadlo skontrolovať si na začiatku a na konci hodinky.

Nikdy by neveril, že raz tieto informácie bude potrebovať. Nikdy mu nenapadlo, že na tom bude tak veľmi záležať.

Ako dlho beží? Dve minúty? Desať?

Zahol za roh a vbehol na Regent Street. Vrazil do slušne oblečeného gentlemana a zhodil mu na zem kufrík. Zavrčal niečo, čo malo vyznieť ako „*Prepáčte*“.

Za normálnych okolností by Gregory zastal a zdvihol kufrík, ale dnes nie, dnes ráno nie.

Nie teraz.

Kostol.

Musí sa dostať do kostola. Nedokáže myslieť na nič iné. Nesmie. Musí...

Dopekla! Tesne pred ním sa vyrútil ktovie odkiaľ kočiar a prinútil ho zastaviť. Oprel si ruky o stehná, nie preto, že by chcel, ale skôr preto, že si to jeho zúfalé telo doslova vyžiadalo... Nasával obrovské dúšky vzduchu, snažil sa zmierniť ten desivý tlak v hrudi, otupiť to hrozné pálenie v pľúcach...

Kočiar prešiel a on sa znovu rozbehol. Je už blízko. Možno sa mu to podarí. Odkedy vybehol z domu, nemohlo prejsť viac ako päť minút. Možno šesť. Hoci mal pocit, že ubehla polhodina, nemohlo to byť predsa viac ako sedem minút.

Musí to zastaviť. Celé je to nesprávne. Musí to zastaviť, dopekla... Zastaví to.

Kostol už bol na dohľad. V diaľke sa k nebesiam týčila jeho sivá veža. Nieкто povešal na lampáše kvety. Nevedel, aký druh, pre neho boli jednoducho žlté a biele... väčšinou žlté. Boli všade, kam sa pozrel. Vytrčali aj z košíkov. Všetko to vyzeralo tak slávnostne... dokonca veselo... a pritom to bolo všetko také nesprávne. Toto nebol deň plný radosti. Ani udalosť, ktorú bolo potrebné oslavovať.

A on to zastaví.

Spomalil len natoľko, aby vybehol po schodoch a stihol zastaviť pred dverami. Potom ich otvoril takou silou, až narazili do vonkajšej steny. Možno mal pred nimi radšej zastať, aby sa vydýchal, možno mal vojsť potichu a zhodnotiť situáciu, možno mal zistiť, ako ďaleko už obrad postúpil...

V kostole zavládlo ticho. Kňaz prerušil svoj monotónny prejav a všetky hlavy sa otočili smerom k nemu.

K NEMU.

„Nie,“ Gregory bol taký zadýchaný, že to slovo iba zašepkal.

„Nie,“ zopakoval zreteľnejšie, podopieral sa o okraje lavíc a vyčerpane sa potácal dopredu. „Nerobte to.“

ONA nepovedala nič, ústa mala pootvorené v nemom šoku. Z rúk jej vyklázla kytica, takmer prestala dýchať.

Vyzerala tak nádherne... Jej zlaté vlasy vo svetle ligotavo žiarili a on z toho jasu čerpal silu. Vystrel sa, dych ešte stále nemal pokojný, ale aspoň chodiť už dokázal bez pomoci.

„Nerob to,“ zopakoval a mieril k nej s nenápadným šarmom muža, ktorý vie, čo chce.

Napriek tomu neprehovorila.

Neprehovoril absolútne nikto. A to bolo zvláštne. Tristo najznámejších londýnskych pletkárov zhromaždených na jednom mieste a ani jeden z nich nenachádzal slová. Dokázali len nemo sledovať, ako kráča uličkou.

„Milujem ťa,“ povedal priamo tam, pred všetkými. Chcel, aby to všetci vedeli. Nedovolí jej, aby sa vydala za niekoho iného bez toho, aby celý svet vedel, že jeho srdce patrí jej.

„Milujem ťa,“ zopakoval, kútikom oka zazrel svoju matku a sestru, ktoré sedeli v lavici s ústami otvorenými dokorán.

Kráčal uličkou priamo k nej, s každým ďalším krokom jeho sebavedomie a istota rástli.

„Nerob to,“ povedal a vyšiel z uličky k apside. „Nebor si ho.“

„Gregory,“ zašepkala. „Prečo to robíš?“

„Milujem ťa,“ povedal, pretože to bolo jediné, čím ju mohol presvedčiť. Bolo to to jediné, na čom záležalo.

Vnímal, ako sa jej oči zaliali slzami, ako zatajila dych. Pozrela na muža, za ktorého sa chystala vydať. Zdvihol obočie a jemne pokrčil plecom, akoby chcel povedať: *Je to na tebe*.

Gregory pokľakol.

„Vydaj sa za mňa,“ vyriekol. V tých slovách sa skrývala celá jeho duša. „Vydaj sa za mňa.“

Prestal dýchať. Celý kostol prestal dýchať.

Zahľadela sa mu do očí.

„Vezmi si ma,“ zašepkal naposledy.

Aj keď sa jej pery chveli, hlas mala pevný a jasný, keď povedala...

Kapitola 1

V ktorej sa náš hrdina zamiluje...

O dva mesiace skôr

*N*a rozdiel od väčšiny svojich známych Gregory Bridgerton veril v pravú lásku. Musel by byť hlupák, keby nie. Veď si len zoberte:

Jeho najstarší brat Anthony, najstaršia sestra Daphne, aj ďalší bratia Benedict a Colin, nehovoriac o jeho sestrách Eloise, Francesce a (čo je nepríjemné, ale pravdivé) aj Hyacinth, tí všetci si vzali svoje polovičky z lásky.

Väčšinu ľudí by pri tomto poznaní zaplavila žľč. Gregorymu, ktorý sa narodil s veselým, aj keď občas otravným duchom, neostávalo nič iné, iba veriť tomu, čo je nad slnko jasnejšie: Láska existuje.

Nebol to len nejaký výplod fantázie, ktorý mal básnikov zachrániť pred hladovaním. Nebolo to možno ani niečo, čo by človek mohol vidieť, cítiť alebo sa toho dotknúť. Ale nesporne to existovalo a bolo len otázkou času, kedy si aj on nájde ženu svojich snov, usadí sa, bude mať potomkov, bude sa venovať nepochopiteľným veciam, ako je tvorenie z papiera a zbieranie strúhadiel na muškátový oriešok...

Jeho sny nezahŕňali žiadnu ženu. Teda, nie konkrétnu ženu s konkrétnymi znakmi. Nemal žiadnu predstavu o tej, ktorá mala prísť, prevrátiť jeho život naruby, premeniť ho na šťastný pilier čohosi, čo budú spoločne budovať. Netušil, či bude nízka alebo vysoká, tmavovláska alebo svetlovlasá. Rád si predstavoval, že bude inteligentná a bude mať zmysel pre humor... Mohla byť plachá, ale možno by nevadilo, ak by bola výrečná. Mohla by rada spievať. Alebo možno aj nie. Možno bude jazdiť na koni a tvár bude mať stále ružovú od vzrušujúcej jazdy.

Jedno však s určitou vedel. Ak túto neskutočnú, očarujúcu, úžasnú ženu nájde...

Bude vedieť, že je to ona.

Netušil ako, vedel len, že to zistí ihneď. Niečo, čo má natrvalo zmeniť jeho život predsa nemôže prísť pošepky... Bude to riadna sila... Ohromí ho to, otrasie to ním... Jediná skutočná otázka je: KEDY?

A zatiaľ nevidel žiadny dôvod, ktorý by mu bránil zabávať sa. Veď počas toho, kým na ňu bude trpezlivo čakať, sa nemusí správať ako mních.

Gregory bol typický Londýnčan, mal veľa priateľov, nijak extravagantný príjem mu vystačil na pohodlný život a v hlave to mal našťastie celkom upratané, takže vedel, kedy má odísť od hracieho stola. Na manželskom trhu bol považovaný za slušný úlovok, hoci nebol práve ten najvhodnejší, keďže synovia, ktorí boli štvrtí v poradí, nevzbudzovali toľkú pozornosť. Ale pre matróny bažiacie po spoločensky prijateľnom manželovi pre svoje dcéry bol vcelku žiadaný.

Možno by mal dať svojmu životu väčší zmysel. Možno by stačilo nejaké nasmerovanie, nejaká užitočná úloha, ktorú by bolo potrebné splniť... Ale to mohlo aj počkať... Veril, že každú chvíľu v jeho živote nastane TEN zvrät.

Momentálne sa nenachádzal v obzvlášť príjemnom období svojho života.

Aspoň nie v tejto konkrétnej chvíli...

Aby sme to vysvetlili:

Gregory práve sedel v koženom kresle, bolo také pohodlné... Niežeby na tom záležalo, ale nedostatok pohodlia počas dňa ho teraz doslova nútil snívať a... snívať... a nevnímať svojho brata, ktorý stál od neho zhruba meter a pol a rozprával o niečom, čo celkom určite zahŕňalo slová ako *povinnosť* a *zodpovednosť*...

„Gregory? Gregory!“

Zdvihol zrak a zažmurkal. Anthony si prekrížil ruky na hrudi, čo nikdy neveštilo nič dobré... Anthony bol vikomt Bridgerton a bol ním už viac ako dvadsať rokov. Aj keď ho Gregory považoval za najlepšieho zo svojich bratov, bol by z neho celkom dobrý stredoveký hrôzostrašný lord.

„Prepáč, že ruším tvoje myšlienky,“ ozval sa Anthony suchým hlasom, „ale existuje aspoň nejaká minimálna možnosť, že si počul niečo z toho, čo som ti hovoril?“

„*Usilovnosť*,“ zopakoval Gregory jedno z Anthonyho slov a prikývol s výrazom, ktorý považoval za dostatočne vážny, „a potom *smerovanie*.“

„Výborne,“ odpovedal Anthony a Gregory si zablahoželal k svojmu hereckému výkonu. „Už by bolo načase, aby si si vo svojom živote vytýčil konkrétny cieľ, nasmeroval ho niekam.“

„Samozrejme,“ zamrmal Gregory netrzeplivo.

Bol hladný ako vlk a začul, ako jeho švagriná podáva v záhrade ľahké občerstvenie. Okrem toho, s Anthonym nemalo zmysel hádať sa. Nikdy. Za žiadnych okolností.

„Musíš niečo vo svojom živote zmeniť. Zvoliť si nejakú novú cestu.“

„Áno, rozumiem,“ možno tam budú aj sendviče, mohol by z nich kludne zjesť aj štyridsať, také smiešne malé boli.

„Gregory.“

V Anthonyho hlase zaznel ten *jeho* tón. Ten, ktorý sa síce nedal opísať, ale ktorý sa dal veľmi ľahko rozpoznať. A Gregory vedel, že teraz je už ozaj načase, aby začal venovať pozornosť ich rozhovoru.

„Áno,“ začal a dobre vedel, ako toto jediné slovíčko dokáže oddialiť odpoveď, „myslím, že vstúpim do služieb cirkvi.“

Anthony stuhol, zamrzol na mieste.

Gregory sa odmlčal, aby si vychutnal tento okamih. Škoda, že po ňom sa z neho bude musieť stať prekliaty vikár.

„Prosím?“ zašomral prekvapene Anthony.

„Nuž, nemám veľa možností,“ povedal Gregory a keď tie slová teraz počul nahlas, uvedomil si, že ich význam začína byť v tej chvíli skutočný. „Armáda alebo duchovenstvo,“ pokračoval, „a treba pravdivo priznať, že som príšerne zlý strelec.“

Anthony na to nič nepovedal. Obaja vedeli, že je to pravda.

„Používajú meče,“ zašomral po chvíli trápneho ticha Anthony.

„Áno, a s mojím šťastím ma pošlú do Sudánu.“ Gregory sa roztriasol. „Nechcem byť prehnane vyberavý, ale tá horúčava... Ty by si tam chcel ísť?“

Anthony to okamžite odmietol.

„Nie, samozrejme, že nie.“

„A,“ dodal Gregory, začínal sa dobre zabávať, „je tu aj matka.“

„Čo tá má spoločné so Sudánom?“ spýtal sa Anthony po krátkej pauze.

„Určite by sa jej nepáčilo, keby som odišiel... Potom by si ju pri každom jej trápení alebo nočnej more musel za ruku držať ty...“

„Stačí. Nič viac nehovor,“ prerušil ho Anthony.

Gregory sa v duchu usmieval. Nebolo to fér voči jeho matke, ktorá ani zďaleka neprikladala nočným morám a snom nejaký veľký význam, ale určite by sa jej nepáčilo, keby odišiel do Sudánu a Anthony by *musel* počúvať, ako sa kvôli tomu trápi.

A keďže Gregory nehodlal opustiť zahmlené, machom obrastené brehy Anglicka, bolo to aj tak bezpredmetné.

„Dobre,“ poznamenal Anthony. „Dobre. Som rád, že sme sa konečne mohli o tomto porozprávať.“

Gregory pozrel na hodiny. Anthony si odkašlal, a keď prehovoril, v jeho hlase zaznela netrpezlivosť. „A tiež ma teší, že konečne premýšľaš nad svojou budúcnosťou.“

Gregory v mysli zatínal čelusť.

„Mám len dvadsaťšesť,“ pripomenul mu. „Som príliš mladý na to, aby si opakovane používal slovo *konečne*.“

Anthony len nadvihol obočie.

„Mám osloviť arcibiskupa? Aby ti našiel nejakú farnosť?“

Gregoryho prepadol nečakaný záchvat kašľa.

„Ehm, nie,“ odpovedal, keď bol toho schopný. „Aspoň zatiaľ nie.“

Anthony pohol jedným kútikom úst. Nie o veľa a v žiadnom prípade to nebol pokus o úsmev.

„Mohol by si sa oženiť,“ vyhlásil potichu.

„Mohol by som,“ súhlasil Gregory. „A aj to urobím. Mám to v pláne.“

„Naozaj?“

„Áno, hneď ako nájdem tú správnu ženu.“ Pri Anthonyho pochybovačnom výraze rýchlo dodal: „Ty by si mi určite odporúčal radšej zväzok z lásky ako z rozumu.“

Anthony bol známy tým, že bol zbláznený do svojej manželky, ktorá bola zasa z nevysvetliteľných dôvodov zbláznená do neho. A bol tiež známy svojou oddanosťou voči siedmim mladším súrodencom.

„Želám ti toľko šťastia, čo mám ja,“ povedal.

Gregoryho od odpovede zachránilo veľmi hlasné škvŕkanie v žalúdku. Nescelo sa zahľadel na svojho brata.

„Prepáč. Zmeškal som večeru.“

„Viem. Čakali sme ťa skôr.“

Gregory sa len tak tak vyhol myknutiu plecami.

„Kate to trochu vyviedlo z miery,“ a to bolo to najhoršie. Jedna vec bola, keď bol sklamaný Anthony, ale keď to nejakým spôsobom ranilo jeho ženu... Nuž, vtedy Gregory *pochopil*, že má problém.

„Z Londýna som odišiel dosť neskoro,“ zamrmľal.

Bola to pravda, ale aj tak sa tým nedalo ospravedlniť jeho nezdvorilé správanie. Očakávali ho na večeru a on neprišiel. Takmer povedal: *Vynahradím jej to*, ale v poslednej chvíli si zahryzol do jazyka. Iba by to zhoršilo situáciu. Vedel, že každý prehrešok môže ospravedlniť úsmevom a bezstarostnou poznámkou a naozaj s tým mal poväčšine úspech, ale z nejakého dôvodu tentoraz... to nechcel.

Namiesto toho povedal: „Je mi to ľúto.“ A myslel to vážne.

„Je v záhrade,“ povedal Anthony stroho. „Myslím, že chce usporiadať nejaký tanec... na terase, ver či never...“

Gregory tomu veril. Znelo to presne ako jeho švagriná. Bola z tých, čo majú radosť aj z nezvyčajne pekného počasia - prečo by teda neusporiadala nečakanú tancovačku pod holým nebom?

„Mysli na to, že máš tancovať s kýmkoľvek si bude priať,“ ozval sa Anthony. „Kate by nebola rada, keby sa niektorá z mladých dám cítila opomenutá.“

„Samozrejme,“ zahundral Gregory.

„Pridám sa k vám o štvrt' hodiny,“ dodal Anthony a vrátil sa k svojmu stolu, kde naňho čakalo niekoľko hromád papierov. „Musím dokončiť zo-pár vecí.“

Gregory sa postavil.

„Poviem to Kate.“

Vyšiel z miestnosti a zamieril do záhrady.

Už je to nejaký ten čas, čo bol v Aubrey Hall, rodinnom sídle Bridger-tonovcov. Rodina sa tu v Kente schádzala na Vianoce, ale v skutočnosti toto sídlo pre Gregoryho nepredstavovalo domov. Po otcovej smrti urobila jeho matka netradičný krok a odsťahovala sa odtiaľ s celou rodinou, rozhodla sa väčšinu roka tráviť v Londýne. Nikdy to nahlas nepovedala, ale Gregory mal tušenie, že ten pôvabný starý dom v sebe ukrýva až príliš veľa spomienok.

Gregory sa preto cítil viac doma v meste ako na vidieku. Londýnsky dom Bridgertonovcov bol domovom jeho detstva. Napriek tomu Aubrey Hall navštevoval rád a bol ochotný zúčastniť sa všetkých vidieckych činností, ako je napríklad jazda na koni a plávanie... Tá zmena tempa sa mu napodiv pozdávala. Páčilo sa mu, že po mesiacoch strávených v meste sa ocitol uprostred ticha a čerstvého čistého vzduchu.

A na druhej strane, páčilo sa mu, že to všetko zas môže opustiť, ak sa toho presýti.

Večerná slávnosť sa konala v južnej záhrade, aspoň tak mu to povedal sluha. Vynikajúce miesto na večierok pod holým nebom. Výhľad na jazero, veľká terasa s množstvom miest na sedenie pre tých, čo nemali tolko výdrže.

Keď sa priblížil k dlhému salónu, z ktorého bol východ na terasu, začul tichý šum hlasov ozývajúcich sa spoza francúzskych dverí. Nebol si istý, koľko ľudí jeho švagriná pozvala - dvadsať, možno tridsať. Bolo ich akurát, aby to všetko bolo intímne, a tiež dosť na to, aby sa odtiaľ dalo utiecť bez toho, aby v skupine zostala diera.

Gregory prechádzajúc cez salón vdychoval okolité vône a snažil sa zistiť, aké jedlo sa Kate rozhodla podávať. Bol si takmer istý, že ho nebude veľa. Určite už svojich hostí vykrámla počas večere.

Budú to nejaké dezerty, usúdil podľa vône škorice. Gregoryho to vôbec nepotešilo, bol hladný ako vlk a najviac by uvítal poriadny kus mäsa. Meškal, čo bola jedine jeho vina, a ak by sa okamžite nepripojil k rozbehnutému večierku, Anthony by mu odsekol hlavu. No nič, bude sa musieť uspokojiť s koláčikmi a sušienkami.

Vyšiel von, na pokožke pocítil teplý vánok. Bol ešte len máj a už bolo mimoriadne horúco. Napriek tomu to bolo počasie, ktoré zlepšovalo náladu. Príjemný teplý večer dokázal každému vyčariť úsmev na tvári. Šum rozhovorov bol popretkávaný obrovskými výbuchmi smiechu.

Gregory sa porozhliadal navôkol, nielen kvôli občerstveniu, snažil sa nájsť nejakú známú tvár, najlepšie priamo svoju švagrinú Kate. Mal by ju pozdraviť ako prvú, tak hovoria pravidlá slušného správania. Očami prebehol scénu pred sebou a uvidel...

Ju.

Ju.

Vedel to.

Vedel, že ona je tá pravá.

Stál tam ako prikovaný. Vzduch mu pomaly unikal z pľúc, nebol schopný pohybu, pozeral a nechápal...

Nevidel jej ani len do tváre, nezahliadol ani jej profil... Videl len jej chrbát, úchvatnú dokonalú krivku jej krku, prameň svetlých vlasov, ktorý sa jej vlnil na ramene...

Som stratený...

Od tohto momentu bol stratený pre všetky ostatné ženy. Ten silný pocit, oheň, čo sa v ňom rozohorel... Nikdy necítil nič podobné.

Možno to bolo hlúpe. Možno to bolo šialené. Pravdepodobne oboje. Ale on čakal práve na túto chvíľu. Čakal na ňu celý svoj život. A odrazu dávali všetky jeho rozhodnutia zmysel... Pre *toto* nevstúpil do armády alebo do cirkvi, a tiež práve pre *toto* neprijal bratovu ponuku, aby spravoval menšie panstvo Bridgertonovcov.

Čakal.

Dopekla, ani si neuvedomil, ako dlho nerobil nič iné, len čakal na túto chvíľu.

A teraz to bolo tu.

Bola tu.

A on to vedel.

Vedel to.

Pomaly prešiel cez záhradu, zabudol aj na prázdny žalúdok, aj na Kate. Zamrmal pozdrav jednému či dvom ľuďom, ktorých cestou míňal nespomaľujúc svoje tempo. Musel sa k nej dostať. Vidieť jej tvár, vdýchnuť jej vôňu, poznať zvuk jej hlasu...

A napokon tam stál, len pár metrov od nej.

Nedýchal, bol ohromený, napĺňalo ho už len to, že bol v jej prítomnosti.

Živo sa rozprávala s inou mladou dámou a zo spôsobu ich konverzácie sa dalo jednoducho usúdiť, že sú priateľky. Dobré priateľky. Chvíľu tam stál, pozoroval ich, čakal, kým sa pomaly otočia a všimnú si ho.

Usmial sa. Jemne.

A povedal...

„Ako sa máte?“

Lucinda Abernathyová, ktorú všetci poznali skôr ako Lucy, potlačila povzdych, keď sa otočila k gentlemanovi, ktorý sa k nim prikradol, prav-

depodobne len preto, aby mohol vypliešťať oči na Hermione. Presne to robia všetci, ktorí sa ocitnú v jej prítomnosti.

Bolo to riziko, ktoré musel byť človek ochotný podstúpiť, keď sa chcel priateľiť s Hermione Watsonovou. Zbierala zlomené srdcia ako starý farár zbieral motýle dole pri kostole. Rozdiel bol jediný, Hermione nemala svoju zbierku poprepichovanú drobnými špendlíkmi. Pravdupovediac, Hermione po tej svojej zbierke vôbec netúžila a určite nechcela nikomu zlomiť srdce. Jednoducho sa to... stávalo. Lucy si na to už zvykla. Hermione bola Hermione, mala svetlé vlasy farby masla, srdcovitú tvár, obrovské, hlboko posadené oči v tom najúchvatnejšom odtieni zelenej.

Lucy bola... Nuž, nebola Hermione - to bolo každému hneď jasné. Bola jednoducho sama sebou a to väčšinou stačilo.

Zo všetkého mala *o trochu menej*... O trochu menej blond, o trochu menej štíhla, o trochu menej vysoká, jej oči mali o trochu menej živú farbu - konkrétne boli modrosivé, vcelku príťažlivé, akurát pri nej nesmela byť Hermione... Aj tak to bolo figu platné, pretože bez Hermione *nikdy nikam nešla*.

K tomuto zarážajúcemu záveru dospela jedného dňa, keď sa jej myšlienky vzdialili od témy na hodine anglickej kompozície a literatúry v škole pre výnimočné mladé dámy slečny Mossovej, kde s Hermione tri roky študovali.

Lucy bola teda o trochu menej. Ak by to možno chcel niekto prikrášliť, povedal by, že jednoducho nebola *dost*.

Domnievala sa, že je tak zdravo, tradične príťažlivá ako anglická ruža, ale muži v jej prítomnosti málokedy - no dobre, nikdy - neonemeli.

Hermione však... nuž... jednoducho nevedela tancovať. Bolo jedno, či šlo o valčík, štvorylku, menuet. Ak to v sebe zahŕňalo hudbu a pohyb, Hermione to nevládala.

A bolo to *krásne*.

Lucy sa nepovažovala za povrchnú osobu, a naozaj, keby musela, vrhla by sa kvôli svojej najmilšej priateľke aj pod koč, ale to, že najkrajšie dievča v Anglicku malo obe nohy ľavé - jednu z nich dokonca ako drevenú - bolo voči ostatným celkom spravodlivé.

...a teraz tu stál muž... príťažlivý, vysoký, hoci nie príliš, s hnedými vlasmi a celkom príjemným úsmevom. A tiež s iskrou v očiach, ktorých farbu v tomto prítmí nedokázala ani odhadnúť. Nehovoriac o tom, že mu vlastne ani nevidela do očí, pretože nespustil pohľad z Hermione.

Lucy sa zdvorilo usmiala, aj keď pochybovala, že by si to vôbec všimol. Čakala, kým sa ukloní a predstaví.

A potom, čo prezradil svoje meno - hoci už na prvý pohľad mala vedieť, že je Bridgerton - urobil niečo, čo by nikto nečakal. Pobožkal Lucy ruku ako prvej!

Lucy zatajila dych. Ten chlapík presne vedel, čo robí, uvedomila si.

Och, bol *dobrý*. Bol naozaj dobrý. Nič, *nič* by Hermione neoslovilo rýchlejšie ako kompliment Lucy.

Mal však smolu, Hermionino srdce bolo už zadané.

No nič, bude zábavné sledovať, ako to celé dopadne...

„Som slečna Hermione Watsonová,“ ozvala sa Hermione a Lucy v duchu pánovi Bridgertonovi zatlieskala. Jeho taktika bola dvojnásobne šikovná. Tým, že pobožkal Hermioninu ruku ako druhú, mohol sa pri nej zdržať dlhšie, a teda sa od nej vyžadovalo, aby sa mu predstavila.

Na Lucy urobil dojem. Keď už pre nič iné, svojou bystrosťou aspoň vytŕčal z davu priemerných gentlemanov.

„A toto je moja najdrahšia priateľka,“ pokračovala Hermione, „lady Lucinda Abernathyová.“

Povedala to tak ako vždy. S láskou, oddanosťou a tiež s nepatrným nádychom zúfalstva, ktorým akoby hovorila: *Preboha, pozrite sa aj na Lucy*.

Ale samozrejme, o ňu nik nezavadil ani len pohľadom. Vyhľadali ju jedine vtedy, ak chceli vedieť niečo o Hermione, a predstavte si, ak chceli nejakú radu na získanie Hermioninho srdca. V týchto prípadoch bola Lucy *veľmi žiadaná*...

Pán Bridgerton - pán Gregory Bridgerton, opravila sa Lucy v myslí, pretože pokiaľ vedela, páni Bridgertonovci boli traja plus vikomt - sa k nej otočil a prekvapil ju podmanivým úsmevom a láskavými očami.

„Ako sa máte, lady Lucinda?“ zamrmlal.

„V-veľmi dobre, ďakujem,“ v duchu si nadávala za to koktanie, ale preboha, NIKDY sa na ňu ešte nikto nepozrel, ak stála vedľa Hermione...

Nebodaj by mohol mať záujem o ňu?

Nie, to nie je možné. Vylúčené.

A vôbec, záležalo na tom?

Áno, určite by bolo čarovné, keby sa pre zmenu nejaký muž bláznivo a vášnivo zamiloval do nej. Neprekážalo by jej to. Ale pravda je taká, že Lucy je v podstate zasnúbená s lordom Haselbym a trvá to už celé roky...

Takže nemalo žiaden zmysel mať nejakého zaslepeného obdivovateľa. K ničomu by to nevedlo.

A navyše, Hermione určite nemohla za to, že sa narodila s tvárou anjela.

Suma sumárum - Hermione bola siréna, Lucy bola jej verná priateľka a všetko na svete bolo v poriadku. Alebo ak aj nie úplne v poriadku, tak aspoň veľmi ľahko predvídateľné.

„Môžeme vás zaradiť medzi našich hostiteľov?“ spýtala sa Lucy, keďže po úvodnom zdvorilostnom „*Teší ma*“, ani jeden z nich nič viac nepovedal.

„Obávam sa, že nie,“ odpovedal pán Bridgerton. „Aj keď by som si veľmi rád pripísal zásluhu za tento večierok, bývam v Londýne.“

„Máte veľké šťastie, že vašej rodine patrí Aubrey Hall,“ poznamenala Hermione zdvorilo, „aj keď patrí vášmu bratovi.“

A v tom momente to Lucy pochopila. Pánovi Bridgertonovi sa páčila Hermione.

Zabudni na to, že ti pobožkal ruku ako prvej a aj na to, že sa na teba pozrel a venoval ti pozornosť, keď si niečo povedala, čo sa väčšina mužov ani neobťažovala urobiť. Stačilo vidieť, ako hľadel na Hermione, keď rozprávala, a človek hneď pochopil, že aj on sa pridá k davu obdivovateľov.

V očiach mal ten mierne zahmlený pohľad, pery roztvorené. A sálal z neho pocit, že ak by mohol, schmatol by Hermione do náručia a utekal s ňou preč od celého tohto davu ľudí... Čo tam po slušných mravoch.

Na ňu upriamil pohľad, ktorý by sme mohli označiť ako zdvorilý nezáujem.

Nebolo to vyslovene sklamanie. Len... Malo by na ten pocit existovať slovo. Naozaj by malo.

„Lucy? Lucy?“

Lucy si rozpačito uvedomila, že nedávala pozor. Hermione si ju zvedavo prezerala, hlavu mala pri tom naklonenú spôsobom, ktorý v mužoch vyvolával očarenie. Lucy to raz tiež skúsila. Zatočila sa jej z toho hlava.

„Áno?“ zamrmlala, pretože sa zdalo, že by mala nejako reagovať.

„Pán Bridgerton ma požiadal o tanec,“ ozvala sa Hermione, „ale povedala som mu, že *nemôžem*.“

Hermione neustále predstierala, že má vyvrtnutý členok alebo bolesti hlavy, keď bolo treba ísť na tanečný parket. Bolo by to v poriadku, keby tým neodsúvala všetkých svojich obdivovateľov k Lucy. *Spočiatku* to bolo

znesiteľné, ale keď z toho začala byť bežná záležitosť, Lucy mala podozrenie, že všetci tí gentlemani si myslia, že ich k nim strká zo súcitu. A to bolo od pravdy na míle vzdialené.

Lucy mohla o sebe so všetkou skromnosťou vyhlásiť, že tancuje naozaj dobre. A tiež vynikala vo vedení konverzácie.

„Bude mi potešením odvieť lady Lucindu na parket,“ vyhlásil pán Bridgerton.

Čo iné by už len mohol povedať?

A tak sa Lucy usmiala a dovolila mu, aby ju odviezol na terasu.

Kapitola 2

V ktorej naša hrdinka prejaví nespochybniteľný nedostatok úcty ku všetkému romantickému.

*K*eďže Gregory bol gentleman v pravom zmysle slova, vynikajúco skryl svoje sklamanie, keď ponúkal rameno lady Lucinde a viedol ju na narýchlo pripravený tanečný parket. Bol si vedomý, že je to pôvabná a krásna mladá dáma, ale *nebola to* slečna Hermione Watsonová.

A on predsa celý svoj život čakal na stretnutie so slečnou Hermione Watsonovou.

Ale aj tak, *dalo sa to považovať za* výbornú príležitosť. Zdalo sa, že lady Lucinda je najbližšou priateľkou slečny Watsonovej. Slečna Watsonová sa o nej totižto počas ich krátkeho rozhovoru - z ktorého lady Lucinda nevnímala ani slovo, pretože bola zaujatá svojimi myšlienkami - vyjadrovala veľmi pekne. Ak by to prehnal, povedal by, že sa nad ňou úplne rozplývala. Gregory mal štyri sestry a o ženách naozaj niečo vedel. To najužitočnejšie bolo, že nikdy nie je na škodu skamarátiť sa s priateľkou objektu svojho záujmu... Teda za predpokladu, že ide o skutočné priateľky a nie iba o predstierané priateľstvo, ktoré ženy medzi sebou častokrát majú a pri prvej príležitosti si vrazia dýku do chrbta...

Ženy sú záhadné bytosti. Keby sa naučili hovoriť, čo si myslia, svet by bol oveľa jednoduchší.

Slečna Watsonová a lady Lucinda však pôsobili ako oddané priateľky, hoci sa lady Lucinda zrejme rada venovala snívaniu s otvorenými očami. A ak sa chcel Gregory dozvedieť viac o slečne Watsonovej, lady Lucinda Abernathyová bola tým správnym človekom.